

[Foss.]

opfattelse, at Tyrkiet og Grækenland burde tilsluttes en Middelhavspagt, var det sikkert rigtig, at den højtærede udenrigsminister fastholdt sine synspunkter så længe, som det var muligt.

Jeg skal ikke komme ind på argumenter mod den stilling, som det radikale parti har indtaget i denne sag — der har allerede været fremført mange og tilsyneladende uden nytte. Det radikale venstre mener jo ligesom vi andre, at en af de største og vigtigste opgaver i vor urolige verden er, at freden bevares, men når det kommer til spørgsmålet om, hvilke midler der skal tages i anvendelse, er vi uenige. Jeg har det indtryk, at de nok vil have freden, men ikke vil betale noget for den, og jeg gør mig ikke noget større håb om, at enighed kan opnås. Tro og drømmerier kan man ikke argumentere imod. Men lykkeligvis er det ikke mere de radikale, som bestemmer Danmarks udenrigspolitik; den ligger nu fast forankret i en realistisk bedømmelse, som har tilslutning fra det store flertal af den danske befolkning og de partier, som repræsenterer denne.

Jeg er i og for sig ikke glad for at springe ned fra de store spørgsmål til et lille spørgsmål, men jeg vil gerne gøre en lille bemærkning om oversættelsen af det dokument, der er forelagt os. Der er i traktaten anvendt udtrykket „instrument of accession“, som er oversat ved „tiltrædelsesinstrument“. Jeg vil gerne henstille til udenrigsministeren, at dokumenter, der skal fremlægges for offentligheden, ikke bliver bogstavret oversat, som det er sket i dette tilfælde, men at man forsøger på at finde udtryk, som falder lidt mere naturligt og rimeligt i danske øren. Dette er kun en lille sidebemærkning, som selvfølgelig er ganske uden betydning, men i dette høje ting kan vi jo godt lide at læse korrektur, i hvert fald når vi ikke kan få lov til andet.

Jeg vil gentage, hvad jeg begyndte med at sige, at mit parti anbefaler at stemme for det forelagte forslag til rigsdagsbeslutning.

P. N. Petersen (Røjle): Når jeg læser det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning og prøver på at drage en sammenligning med den gældende nordatlantiske traktat og en sammenligning mellem de forhandlinger, der fandt sted i den høje rigsdag for 2½ år siden, og dem, der nu har fundet sted forud for en tilsigtet ændring af denne traktat, kan jeg ikke frigøre mig for en vis uhygge-

følelse overfor de problemer, det danske folk her er stillet overfor.

Alene den omstændighed, at der allerede nu er tale om en revision af traktaten, giver tilstrækkeligt stof til eftertanke, da en revision på nærværende tidspunkt ikke alene er et brud på de forudsætninger, hvorunder Den nordatlantiske Traktat blev tilvejebragt, men ligefrem strider mod ordlyden i artikel 12, der udtrykkelig fremhæver, at traktaten skal have været i kraft i 10 år, inden der kan blive tale om en revision. Nu kan man selvfølgelig mene om artikel 12, hvad man vil. Man kan mene, at den er ganske overflødig, da de kontraherende parter jo til enhver tid kan ændre traktaten, hvis de kan enes derom, og de forskellige landes parlamenter vil ratificere disse ændringer. Meget vel — men artikel 12 understreger meget kraftigt bestemmelserne i artikel 10, der kræver enstemmig beslutning for, at andre stater kan opfordres til at tiltræde traktaten.

Jeg nævner dette, fordi der vitterligt kan opstå store interessemodsætninger indenfor traktatens rammer, hvis der bliver tale om at indbyde andre nationer til at tiltræde pagten. Det kan være interessemodsætninger af forskellig art — geografiske, strategiske, ideologiske, handelspolitiske eller kulturelle —, som kan volde store vanskeligheder. Disse interessemodsætninger kan endogså være så afgjorte, at et flertal f. eks. er interesseret i at foretage visse skridt, som det er i et mindretals dybeste livsinteresse at undgå. Det er dette, der er Danmarks situation i forhold til det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning.

Nu er det jo ikke sådan, at den høje regering er fremmed overfor de tanker, jeg her har givet udtryk for. Tværtimod har man i den kompetente forsamling bestræbt sig for at undgå en udvidelse af rammerne for Den nordatlantiske Traktat, og jeg må gå ud fra, at man særlig har understreget den frygtelige risiko, som Danmark er udsat for gennem vort lands geografiske beliggenhed, en risiko, der blev øget ved vor tilslutning til Atlantpagten, men som nu yderligere forøges, hvis Det mellemste Østen skal inddrages i det nordatlantiske område. Det lyder temmelig paradoksalt, men viser ikke desto mindre, hvor fjernt man er fra den oprindelige tanke med Den nordatlantiske Traktat. Men når regeringen virkelig er af den opfattelse, at det ville både Danmark bedst at undlade en udvidelse af Atlantpagtens rammer, ser det noget mærkeligt ud, at man har frimodighed nok til at handle